

PAPER_DE_VIDRE_

Número 49, 15/09/08

Muda

Ester Andorrà | ✉ (mailto:e.andorra@gmail.com) |
<http://espaistacats.blogspot.com>
(<http://espaistacats.blogspot.com>)

Susa té la pell arrugada com si tingués molts anys. Ha passat la tarda dins l'aigua.

Sa mare s'ha escapat a un CurHotel de la Costa Brava per relaxar-se de dalt a baix: talassoteràpia, massatges, silenci i benestar. La nena cuidada per una *nanny* francesa volta per salons color blanc cera i piscines que limiten amb l'horitzó de mar.

Cada matí, després d'esmorzar, volta acompanyada pel poble: dos carrers paral·lels, el passeig marítim construït segons les dèries d'una dotzena d'*indians*, flanquejat per l'església i el casinet atrotinat i el que dona al pàrquing combinant un collage d'hotels de segona categoria amb comerços que miren de fer l'agost cada any. Passejant juga a recollir paraules de les converses que caça al vol «segur que sí», «la dona pèl-roja», «Sara, que vinguis aquí!», «compra el dominical» i intenta recordar-les, les lletres, per encaixar-les en la melodia, que asseguda al cotxe quan pujaven a l'estiueig, i amb l'ajut de la ràdio, va confegir.

Les tardes prenen tes ben vermells amb la mare, el de la nena no està batejat, els hi serveixen en unes hamaques amb vistes a la badia als peus del roquissar. Ella parla pel mòbil en un to expansiu i agradable intentant fer veure que tot va més bé que mai, li diu que es posi al telèfon i li fa dir frases repetides a les amistats de la ciutat simulant un to enredaire amb canterelles amables i suficients. Quan es cansa de seguir la comèdia Susa s'asseu al puf blanc que hi ha als peus de la dona que la va parir per arrencar-li amb enganyosa innocència els repèls que broten cada estiu als talons que acaben les llargues extremitats. Amb l'ungla arremanga la punta de la pell seca i va tibant cap a dalt fins que la capa inferior és prou rosada com per significar mal, comprova de reüll les ganyotes de la interlocutora emmobilada i frena si el joc resulta una mica massa agressiu.

I és que les sessions de sobretaula tetera la solen avorrir, i quasi sempre acaba llançant-se a la piscina on tot és blau quadriculat. Juga a travessar l'aigua sense respirar, capbussant la mirada, que ni nota el clor, per veure les esteles de color que la sobrevolen, banyistes a contrallum que fan de cada moviment una remor suau. De tant en tant un tirant-se de peus fereix amb agulles de bombolles el seu tranquil subnivell. L'efervescència de les melodies subaquàtiques la revifa més que l'oxigen que roba a l'aire cada vegada que treu el cap. Després, ella resta quieta, lassa com un cuc, s'hi està bé ignorant el pes de les tries.

Sent el so amortidor del seu nom amb unes «ssssssss» que rellisquen en l'accent de la petita *madame* que la cuida «ssssssssssssussssssssssa, hora d'anar a fer la siessste» i vés que toca anar a dormir. Propulsa el cos cap a la superfície i en surt fent un capgirell. Rondina pujant les escales que la portaran a l'habitació on sota uns llençols resplendentment clars ha de fer veure que dorm. La tècnica per ser una dorment ideal, als ulls dels grans, és un semblant serè i una respiració homogènia, ho té assajat. Per això va molt bé la peça musical que crea cada dia, és una peça per no ser cantada ni murmurada mai. Estirada en diagonal al llit puja els llençols per sobre el seu fosc cap i es refrega els ulls fins a fer sorgir una constel·lació variada de fofens, espirals, rodones i flaixos de llum de tots els colors, per fer de

pista de ball imaginària a la tonada que s'inspira en tot allò que ha anat sentint durant el dia que acaba sent una cançó onomatopeica ben muda, mullada, vivent.

Paper de Vidre
Copy Left. pdv@paperdevidre.net